

*албена
тодорова*

стихотворения

© Албена Христова Тодорова, автор, 2014

Албена Тодорова

стихотворения

Съдържание

има толкова много поезия...	8
не сме добри хора...	9
небето зашиват самолетите...	10
толкова тежко...	11
разстояния натягат връзките...	12
полека и бавно...	13
токио нощем	14
навън пеят птички	15
червените раници са там...	16
целият перон зяпнал...	17
в хладилника на дядо...	18
две четки за зъби в буркана...	19
не винаги става	20
времето лекува като наркодилър, като касапин...	21
имам питане	22
под юргана облаци...	23
само локвите между коловозите...	24
на слизане...	25
липсваш ми...	26
бъбреците тежат...	27
една от най-хубавите врати в живота...	28
есента кара...	29
през лятото умирате...	30
слагам втора чаша кафе сутрин...	31
завръщането	32
осми март	33
наблюдения от последните дни	34
за разлика от дърветата...	35

бягай	36
София – хиляда стъпки на място в очакване...	37
гледайки жената в спешното, която няма близки	38
дива джанка...	39
така става понякога	40
искам да бъда занаятчия...	41
за успокоение	42
не ти се радвам първа...	43
На М.	44
чуждите стихове...	45
(докато ме нямаше)	46
крилата на гларусите ловят нощни лампи...	47
необходимостта да бъдеш нужен...	48
разстоянията...	49
едно време...	50
по една щипка от всичко...	51
предпочитам да греша...	52
може мислите да криволичат...	54
обичам те много внимателно...	55
това, което не ни убива...	56
колко е важно да има поети	57
ландшафтът ти е обясним...	58
колко текста...	59

има толкова много поезия
само да я разчиташ

непознатите, които ни подминават по ъглите
сгъвките на чадъра
капчуците, които не пускат да спреш отдолу
почеркът ми, в който разпознавам татковия
незаписаното

не сме добри хора
не се обаждаме на майките си
нямаме време за братята си
не ходим на гробовете на бащите си
и така ги оставяме да бъдат заден двор на бурени и смърдящи
бездомни всякакви
не сме добри хора
не общуваме с тези, които ни развиват
а само с тези, които ни забавляват
ценим телефоните повече от времето си
не сме добри хора
колебаем се постоянно
забравяме на минутата
правим се на някой друг
и оставяме компютъра включен, за да ни събуди звукът от
съобщение с нищо незначещи думи от
онези, които дори вече не обичаме
не сме добри хора
играчките ни са по-скъпи от децата на съседите
правим се само, правим се, че е важно
не сме добри хора
а така ни се иска

небето зашиват самолетите
и изчезват
щом то може да лекува раните си
значи мога и аз
да си ида от теб

толкова тежко
и толкова леко
да простиш на майка си
малко стъпала
са по-стръмни

разстояния натягат връзките
там, където не достига любов,
поезия бликва през процепите

полека и бавно
се превръщаме в майките си
с изключение на тези от нас
които се превръщаме в бащите си
или в техните любовници

ТОКИО НОЩЕМ

червеният гребен на града
прерязва сърцето на две –
и продължава нататък

навън пеят птички

като се заслушам, не мога да кажа

навън ли пеят

вътре ли

червените раници са там
пълни с кални учебници
децата ги няма

целият перон зяпнал
само двамата слепи не виждат
как всички гледат
тях

в хладилника на дядо
шоколадите
скрити от баба
са надживяли
и двамата

две четки за зъби в буркана
мъничко ми се иска да можех да кажа
другата твоя
но не е
другата
за из път

не винаги става

хората, които уважавах, да не пишат глупости
да можеш да целуваш пред всички нея, с която споделяш завивки
да не е толкова кално
децата да не ти се карат
да можеш да четеш на глас това, което пишеш
дълбая в себе си
търся отговор
дълбая
и поради липса на друго
запушвам дупките
с въпроси

времето лекува като наркодилър, като касапин
нещата не стават нито по-големи, нито по-малки, нито по-важни
няма с какво да зануля липсата ти
за тази раздяла
нямам анестезия

имам питане

кой ремонтира поправимите романтици
пред кой нотариус се подписват заклетите пушачи
има ли дупки по бронята на иронията
и коя от двете – нейната или тази на вярата – е made in china
просветният мрак не е ли бракуван още на поточната линия
медът облагородява ли вкуса на лютата зима
коя е все тая
ще ми платите ли оценимата помощ
мечката в скайп
от кой пол е
и
къде оставих
тапите за сърце

под юргана облаци
сънливо шава изгревът
скоро
в чорапите на февруари
ще протрие дупки
пролетта

само локвите между коловозите
гледат небето
всички останали
гледаме локвите

на слизане
раницата е зинала
презрително като джебчията
старал се напразно

е, книги

липсваш ми

докато чужди улици протъркват подметките ти

за които заедно

не намираме общар

бъбреците тежат
повече от камъните
в които се превръщат
с времето
остаряваме
без това да е лошо
натежаваме
неравномерно
към земята
значи може би някъде вътрешно
искаме в нея.

една от най-хубавите врати в живота
затварям между себе си
и
опитите да се харесам
да беше само една
да беше само веднъж

есента кара
и най-абсурдните промени
да изглеждат
възможни

през лятото умирате
(а татко умря през май, но панихидите всичките бяха лятно време)
през лятото умирате, които
оставяте следи след себе си
през лятото, което се разтяга
прегръща календара и е август
един такъв горещ и вечен август
и колкото и да откъсвам
листа от календара
август е

слагам втора чаша кафе сутрин
по навик
който още дори не съм придобила
самотността на чашите сутрин и вечер
отнема по малко
от моята женственост

завръщането

като родителството

като младостта

силно надценявано

сякаш има

къде да се върна

осми март

а скръб някакъв на промоция да ви предложи

пита продавачката

някакъв не, отговарям

плащам

и излизам

наблюдения от последните дни

любовниците седат един срещу друг

гаджетата – един до друг

а съпрузите така, че да не си пречат

за разлика от дърветата
нашите корени
често пъти
сочат навън

бягай

от фризьорки, които постригват само лели
от мъже, които умело говорят за чувствата си
от почти всеки нюанс розово
от поемане на чужда отговорност, била тя на децата ти
от униние
от градове, където жените гледат надолу
от изброяване

София – хиляда стъпки на място в очакване
София – минало време в минало време
София, чакаща милувките на колене и длани
хлъзгава под листата и снощния сняг
София – банките са повече от новородените
София – два лева и оранжев ключ в джоба
София – само минавам оттук
София – всички заминаха
София живее далеч от повечето си изследователи
още по-далеч от всички властимащи
София през зъби
София на несъбраните дългове
София – мраморни прашни плочи с антифашисти
и молекулярни биолози
София нежно подсеща, че ще вали
София – проблемите изникват като бариери
понякога току между краката ни
София
мигнала на снимката
или все гледа другаде

гледайки жената в спешното, която няма близки

някой ден

ще стигна там, където

някой друг се е погрижил за семейството ми

някой друг

или просто никой

напразно ще си повтарям, че не съм майка навсякъде

съвестта отсега планира

почивен ден

дива джанка
натежала от сладост и сок
туп в прахта
при сестрите си

години наред
слънцето
реше пътя между скалите

така става понякога

хора, които искаш да са живяли дълго,
са си отишли млади
любими мои запратени на другия край на света
зарчета в ръката на пияна от славата си богиня на съдбата
годините, в които всички са израствали, ти си остарявал
безвъзвратно си се вкоренявал в самосъжаление и плесен
животът изглежда като голямо наваксване
ту ограда, ту дневник, нашарен с минуси
тъгата ми е по-дълбока от надморската височина на любовта
нивото без промяна в сантиметрите

искам да бъда занаятчия
с големите си възлести ръце да дялам дърво
където деца да редят книги, играчки, драскотини
по което да свири любимият
и слънцето да посяда за кратка следобедна дрямка
искам да бъда занаятчия
брашно да целува всички процепи по дланите ми
масло да се топи в прегръдките на коматите
сутрин ароматът от фурната да задушава квартала в еуфория
искам да бъда занаятчия
думите ми да бъдат вълни по повърхността на човешкото
равнодушие
да откъртват късове навици, да обръщат отсрещните с главата
надолу
ако ще да са наивни, ревниви, неподредени, да бъдат истински
по своите тайни от мен пътища
любовта да пребъде

за успокоение

ставам чужда на себе си
това е добре
някому някъде може би
ставам отново близка

не ти се радвам първа
когато връщаш стари връзки
когато ми подаваш шепа камъни
да мятаме във вировете на отминалото
не те поисквам тутакси
не търся пътища
опъвам кожата ти на стената
и вечер, изгасили лампите,
една във друга търсим вдъхновение

На М.

без теб
софия ще бъде
изгубен чорап
обърната кофа за боклук
ланшна скилидка чесън
неуют
приемната на лекар с лоша слава
опустошено крайче хляб
кънтене
празна

чуждите стихове
не интересуват никого
но ако погледнеш отвъд неудобството
четеш имената ни,
всички досущ
едно като друго

(докато ме нямаше)

най-близките ти да не те искат
пролетта да прегаря, да измръзва без време
от висотата на волана животът на претичващата котка
нищо да не значи
поезията да има вкус на предобро
на изпуснат краен срок
на пепел
всички красиви жени да изглеждат недоволни
миналото – паркирало напреки пред входа на новата къща
(регистрационните номера – несменени)
да виждам само кривото

крилата на гларусите ловят нощни лампи
неспокойни звезди крачат насам-натам из небето
тук ме посреща топлотата на гласа ти в слушалката
светлини, които не пречат на тъмното
вятър за лицето, парно за измръзналите крайници
смехът на момичетата по улицата
(заглушител на клюките на токчетата им)
исках да напиша какво е в мен
а излезе само това –
ъгълче нощ,
бродирано с град

необходимостта да бъдеш нужен
шнур, опънат четири пръста над пода
придава елегантност, когато
не спъва

разстоянията
са вътре в нас
слагаме хора на другия край
и наричаме това
връзка

едно време
се сърдохме, че мама разтребва стаята ни
днес
плащаме на чужди майки да го правят
вместо нас

по една щипка от всичко
и става живот
по една щипка в повече
и става ежедневиe

предпочитам да греша
наднорменото ми тегло е лой от красиви истини
далеч по-трудно е да мислиш
да се осмелиш да изгубиш приятели
да си позволиш да не те харесват
да не знаеш какво да кажеш
всяка дума да среща съпротива
далеч по-лесно е да си на заплата
дори при собствената си съвест
толкова е хубаво винаги да си съгласен със себе си
красивичко, чистичко, светличко
обичам приятелите си
макар да не зная как ще погледна някои от тях в очите
поне съм убедена
имат очи
твърде е лесно да си много добър, известен, обичан в България
достатъчно е да знаеш какво се търси
виж, много по-трудно е
да си себе си
това изисква
години работа
пот от тази, която смърди
а не е само бисер през челото
риск, съвсем видим и ясен, да си ничий никому

и дори да си враг
без да бъдеш неприятел
мъчно е да грешиш
затова толкова силно обичам приятелите, за които
моите думи и действия
не са футболен мач между нашите и лошите
затова

може мислите да криволичат
поне бръчките са прави
като стрелки

обичам те много внимателно
страхливо се моля да стигне за дълго
опитвам се да не оставя неувереността
да отлежава, да пуска корени
не съм сигурна как да нарека това
как, как
заедно

това, което не ни убива
ни прави зависими
а другото
понякога убива

колко е важно да има поети

николко

светът може без поети

може без нефелните им опити да не умрат по ръбовете на битието

може без отчаянието, разлято върху абсурда на света

може без красотата, от която все ги дели един непрекратен ред

може без думите, все по-малко, все по-искрени, все по-точни

може в непрогледната тъма бездушен вакуум

разбира се, че може

ландшафтът ти е обясним
като стара детска книжка
небето винаги отгоре
реките винаги сини
хепиендът винаги край

колко текста

правят книга

колко аплодисмента

правят публика

колко думи

правят стих

колко мълчания

правят търпение

колко усилия

правят семейство

колко какво

прави щастие

Албена Тодорова
Стихотворения

Първо издание

Пловдив, 2014

Редактор Марин Бодаков
Илюстратор @anantarin
Предпечат и печат ЗикоПринт, Пловдив

ISBN 978-614-186-006-2

9 786181 880082

